

delsen af disse Midler, at det ikke som hidtil skal være en Administrations sag, hvorledes disse Penge anvendes, hvorledes de udlaanes, og ogsaa, hvorledes de overhovedet bruges. Jeg vil derfor advare den højtærede Minister mod at følge den Anvisning, der blev given ham af det ærede Medlem for Nykøbing p. F., thi det vilde jo være Vejen til, at man skaber helt midlertidigt, helt administrativt, en Præstelønningslov, og det haaber jeg ikke er Tingets Mening at skabe ad den Vej.

Jeg ønsker med det samme at rette den Anmodning til den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, at han vil drage Omsorg for, at Adgangen til de offentlige Samlinger og Museer maa blive mere udstrakt, end den hidtil har været. Der klages fra de mange Tusinde, der komme til København om Sommeren, over, at der er visse Tider om Dagen, hvor de ikke kunne faa Adgang til de offentlige Samlinger; adskillige af dem staa lukkede hele Formiddagen til Kl. 12, og først efter Kl. 12 aabnes de nogle Timer. Da det jo kun kan være i Nationens Interesse at skaffe saa stor en Turiststrøm som muligt hertil, finder jeg, at man ogsaa fra Statens Side maa tage et rimeligt Hensyn hertil. Baade i London, Berlin og Paris og andre store Stæder, næsten i alle større Byer, ere de offentlige Samlinger aabne hele Dagen fra 9—5, og jeg finder ikke, det er noget urimeligt Forlangende at stille, at man sørger for, at i alt Fald i Sommermaanederne en lignende Adgang er til Stede her, for hvem der har Lyst at se de store, rige Samlinger, vi have. Det kan være forbundet med nogle faa Udgifter til et mere udstrakt Tilsyn, men det forekommer mig ikke at kunne være afskrækkende at gaa til en saa ringe Bevilling.

Jeg vil dernæst henvende et Par Ord til den højtærede Landbrugsminister. Som Tiendekommissær kunde jeg ønske at spørge den højtærede Minister, om der ikke er nogen Udvej til, at man hurtigere kan faa Tiendeafløsningen fremmet, end Tilfældet nu er. Forholdet er jo det, at naar en Tiendekommissær har affattet sine Tiendelister med Hartkorn og Matrikelnumre, skal Tiendekommissæren aflevere Listerne, for saa vidt Tienden er konstateret — og det ere jo de fleste af dem — paa vedkommende Herredskontor og træffe Aftale med en eller anden Fuldmægtig der, om han ud for hvert Matrikelnummer vil tilføje Ejerens Navn og Tiendeydelse. Men vi Tiendekommissærer

kan faa Lov til, selv for et lille Sogn, at lade saadanne Tiendelister blive liggende paa vedkommende Herredskontor i Aar og Dag, og det er ikke muligt at faa dem tilbage igen. Det er ikke en Pligt for Herredskontoret som saadant at skulle udfylde disse Lister. Men vi kunne ikke faa andre til det end vedkommende Fuldmægtig. Jeg har forsøgt at faa en anden kyndig Mand til, naar Herredskontoret er aabent, at gaa ind og tage de fornødne Udskrifter, men paa vedkommende Herredskontor har man Ret til at sige: Vi kunne ikke undvære disse Protokoller i den Tid, Kontoret er aabent, vi skulle bruge dem. Men selv om man ikke vilde det, saa strander det hele til sidst paa, at disse Lister skulle have Herredskontorets Attest for, at Hovedsummerne ere rigtige, samt at de enkelte ud for hvert Matrikelnummer anførte Summer ere korrekte og ere i Overensstemmelse med den konstaterede Tiendeforpligtelse. Og hvis jeg paa egen Bekostning vil lade en Mand gaa ind paa det Herredskontor, jeg har med at bestille, og tage de fornødne Notater af Skøde- og Panteprotokoller, saa vil vedkommende Herredsfoged eller Herredsfuldmægtig komme og sige: Ja, men vi levere ingen Attest for, at det er rigtigt, uden at vi ogsaa faa Betaling, thi for at konstatere, at Listen er rigtig udfyldt, saa skulle vi selv slaa op i alle Skøde- og Panteprotokoller og udfor hvert Matrikelnummer forvisse os om, at det er rigtigt anført. Naar Forholdet er det, har man ingen Fordel og Interesse af at tage en privat Mand til at besørge Arbejdet, man er nødt til at henvende sig til vedkommende Herredsfuldmægtig, men har ikke Spor af Middel i Hænde til at fremme disse Sager. Derfor ligge Tiendelisterne paa Herredskontorerne rundt omkring i Aar og Dag, og selv om Tiendekommissærerne rykke den ene Gang efter den anden, kunne de ikke faa dem. Men ad den Vej er det umuligt at faa Tiendeafløsningen tilendebragt til 1908. Det er ikke Tiendekommissærernes Skyld. Men her er der en Mangel i Lovgivningen, idet der ikke er noget Middel til at øve en Pression. Enten maa man have en Lovforandring, eller, hvis det er muligt, maa den højtærede Minister forhandle med den højtærede Justitsminister for at faa en anden Ordning. Dette skal jeg henstille.

Endnu har jeg et Spørgsmaal, som jeg ikke vil undlade at fremdrage, da det har vakt en Del Opsigt. Jeg paaskønner i meget høj Grad den Maade, hvorpaa den